

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8516203150
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8516203150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcov: 1/ G. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. č. XX/B, XXX XX L., 2/ H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. č. XX/B, XXX XX L., obaja právne zast.: Mgr. Maroš Ježík, advokát, so sídlom Murgašova 86/1, 058 01 Poprad proti žalovanému: H. V. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. V. č. XXX, XXX XX X. V., právne zast.: JUDr. Marián Gelenky, advokát, so sídlom Okružná 871/65, 064 01 Stará Ľubovňa, v konaní o vylúčenie veci z exekúcie, o odvolaní žalobcov 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 8C/8/2016-47 zo dňa 10.01.2018, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrďuje sa rozsudok.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a vyslovil, že žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vychádzal z názoru, že samotná exekúcia musí smerovať proti majetku povinného, teda je ňou možné postihnúť iba veci alebo práva, ktoré vlastní povinný, nie iné osoby. Ustanovenie § 55 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti slúži na ochranu takýchto tretích osôb, ktorých majetok je postihnutý exekúciou. V takomto prípade sa tretia osoba môže na súde domáhať vylúčenia vecí z exekúcie. Podmienkou pre úspech takejto žaloby je preukázanie, že určitá vec v skutočnosti nepatrí povinnému, ale tretej osobe, ktorá sa jej vylúčenia z exekúcie domáha. V danom prípade žalobcovia tvrdili, že sú podielovými spoluvlastníkmi sporných hnuiteľných vecí. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia okrem zmluvy o výpožičke (ani napriek výzve, v ktorej boli zároveň poučení o následkoch oneskoreného predkladania, resp. navrhovania dôkazov) nepredložili iný doklad o tomto svojom tvrdení. Predloženú zmluvu o výpožičke súd prvej inštancie bez ďalších dôkazov nepovažoval za dostatočnú na preukázanie tvrdení žalobcov o ich spoluvlastníctve k sporným veciam. Vo vzťahu k návrhu právneho zástupcu žalobcov vykonať ako dôkaz výsluch žalobcov a J. K. R. uviedol, že žalobcovia mali dostatok času na predloženie všetkých potrebných dôkazov, resp. na ich navrhnutie včas a boli poučení o možných následkoch nesplnenia si tejto povinnosti. Ak tak neučinili a ďalšie dôkazy navrhli až na pojednávaní prostredníctvom ich právneho zástupcu, čo by si vyžiadalo odročenie pojednávania, súd prvej inštancie využil možnosť sudcovskej koncentrácie a návrh na vykonanie takýchto dôkazov zamietol s poukazom na § 153 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. O nároku na náhradu trov konania žalovaného súd prvej inštancie rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP tak, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, teda má nárok na plnú náhradu trov konania, ktorú sú povinní uhradiť žalobcovia spoločne a nerozdielne. O výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia v 1. a 2. rade z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietali, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a svojím postupom im znemožnil vykonávať ich procesné práva tým spôsobom, že sa nemohli k veci vyjadriť osobne na pojednávaní. V súvislosti s tvrdením súdu prvej inštancie o neunesení dôkaznej povinnosti k tvrdeniam uviedli, že v rámci svojich písomných podaní na súd preukázali nimi tvrdené skutkové okolnosti a to predložením zmluvy o výpožičke, ktorej originál predložil ich právny zástupca aj na nariadenom pojednávaní. Ak súd prvej inštancie vyhodnotil tento dôkaz ako účelový bez toho, aby sa k okolnostiam existencie samotnej zmluvy vyjadrili samotní žalobcovia priamo na pojednávaní, znemožnil im vykonávať ich procesné práva. Právny zástupca žalobcov ich neúčast' na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu choroby ich dieťaťa, čo súd neakceptoval, avšak podľa ich názoru choroba dieťaťa, ktoré má 2,5 roka je dôvodom, ktorý možno považovať za dôvod ospravedlňujúci ich neúčast' na pojednávaní ako aj za dôvod, aby súd z vlastnej vôle vykonal ich výsluch vo vzťahu k posúdeniu účelovosti súdom vyhodnotenej zmluvy o pôžičke. Tento záver žalobcovia vyhodnotili aj s poukazom na to, že súd akceptoval skutočnosť, že fyzické osoby - občania nemajú povinnosť odkladať si doklady o nadobudnutí huteľných vecí a väčšina ľudí si takéto doklady po uplynutí záručnej doby nepreneháva pre ďalšiu potrebu. Navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti tak, že žalobe vyhovie a žalobcom prizná nárok na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania.

5. K odvolaniu žalobcov sa vyjadril žalovaný. Napadnutý rozsudok považoval za zákonný a správny. Súd prvej inštancie náležite vykonal dokazovanie a na základe toho aj zákonne a správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Nesúhlasil s dôvodmi odvolania žalobcov. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno a ničím náležite nepodložili dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Zmluva o vypožičaní huteľných vecí zo dňa 27.06.2015, na základe ktorej mali byť predmetné huteľné veci požičané matke žalobcu v 1. rade, je výlučne účelová zmluva, vzhľadom na prebiehajúce exekučné konanie. Tvrdenie, že dôvodom vypožičania vecí by mala byť tá skutočnosť, že žalobcovia boli na stáži v zahraničí, je nepravdivé, lebo už 27.06.2015 boli zo stáže späť na Slovensku a očakávali narodenie svojho dieťaťa. Nepovažoval za dôvodnú námietku uvedenú v odvolaní, že súd nevypočul a neospravedlnil na pojednávaní žalobcov z dôvodu choroby dieťaťa. Poukázal na to, že právny zástupca žalobcov nepredložil žiaden listinný dôkaz - lekársku správu, že dieťa je choré. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecné správne.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1. a 2. rade nie je dôvodné.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. V zmysle § 55 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučného poriadku (ďalej len EP) právo na vec, ktoré neprípúšťa exekúciu, môže tretia osoba uplatniť voči oprávnenému na súde návrhom na vylúčenie vecí z exekúcie podľa osobitného predpisu (ktorým je aktuálne Civilný sporový poriadok).

9. Žaloba o vylúčenie veci z exekúcie prichádza do úvahy v prípade, ak tretia osoba, t. j. osoba odlišná od subjektov exekučného konania (predovšetkým od účastníkov konania) tvrdí, že je nositeľom práva na vec, a toto právo nepripúšťa exekučné konanie na predmetnú vec. Právo na vec, ktoré nepripúšťa exekúciu, bude spravidla určitým typom vecného práva, najmä právo vlastnícke, ale aj spoluvlastnícke, predkupné právo, ak je dohodnuté ako právo vecné.

10. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie je zrejmé, že na základe poverenia súdu je vykonávaná exekúcia na Exekútorskom úrade E. G. R. pod sp. zn. Ex XX/XX v prospech oprávneného (žalovaného v tejto veci), proti povinnému Z. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. V. XXX. Súdny exekútor dňa 09.06.2016 vykonal súpis hnuiteľných vecí v byte na adrese J. XX, XXX XX R. V., pričom spísal aj tieto hnuiteľné veci: stolík zo skla malý v počte 1 ks, stolík zo skla veľký v počte 1ks, sklenená váza vysoká v počte 1ks, televízor zn. Samsung s príslušenstvom, typové označenie N v počte 1ks, prehrávač DVD zn. J. s príslušenstvom, typové označenie L.-XXX-S v počte 1ks, hi-fi systém zn. J. s príslušenstvom, typové označenie Y.-R v počte 1ks, chladnička na víno, typové označenie P. G.-US-XX styl v počte 1ks, kávovar v počte 1 ks a sedenie na terasu, typové označenie J. (ďalej len „hnuiteľné veci“). O predmetnom súpise hnuiteľných vecí bolo vydané dňa 10.06.2016 upovedomenie o vykonaní súpisu vecí (č. 13 spisu).

11. Žalobcovia v 1. a 2. v konaní namietajú, že hnuiteľné veci nemôže byť exekvované, nakoľko patria do ich podielového spoluvlastníctva. Tvrdia, že hnuiteľné veci sa nachádzali v byte na adrese J. XX, XXX XX R. V. z dôvodu, že ich prenechali J. K. R., t. j. matke žalobcu v 1. rade na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 27.06.2015. Do spisu žalobcovia v 1. a 2. rade predložili Zmluvu o výpožičke uzatvorenú medzi žalobcami v 1. a 2. rade ako požičiavateľmi a J. K. R. ako vypožičiavateľom zo dňa 27.06.2015 (č. I. 14 spisu).

12. Na pojednávaní nariadenom dňa 10.01.2018 právny zástupca žalobcov v 1. a 2. rade navrhol v konaní vypočuť ako svedkov žalobcov v 1. a 2. rade a J. K. R. k preukázaniu vlastníctva žalobcov k hnuiteľným veciam. Súd prvej inštancie odmietol tento návrh s poukazom na ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii. Odvolacie námietky odvolateľov práve smerovali k znemožneniu ich procesných práv odmietnutím vykonania výsluchu žalobcov a J. K. R. na pojednávaní.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti) (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/155/2017 zo dňa 25.10.2017).

14. Dokazovanie je čas civilného sporového konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie. Súd v civilnom sporovom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania aj rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 CSP), nie strán sporu.

15. Podľa čl. 5 Základných princípov CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prietahom v konaní.

16. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

17. Podľa § 153 ods. 2 CSP, na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

18. Podľa § 153 ods. 3 CSP, ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

19. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Napr. nie je žiadateľné, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Ustanovenie § 153 o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu zakotveného v článku 5 CSP, podľa ktorého môže súd (v rozsahu ustanovenom zákonom) odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.

20. Z obsahu spisu je zrejmé, že uznesením zo dňa 16.02.2017 súd prvej inštancie vyzval žalobcov na označenie dôkazov na preukazovanie svojich tvrdení v lehote 15 dní od doručenia uznesenia a poučil ich o tom, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy už súd nemusí prihliadať. Zároveň im doručil vyjadrenie žalovaného k žalobe žalobcov zo dňa 10.02.2017. Uznesenie bolo doručené žalobcom dňa 23.02.2017 (č. I. 23 spisu). Rovnako tak učinil vo výzve na predloženie dôkazov (listinné dôkazy, výsluch svedkov) zo dňa 05.04.2017, keď žalobcov opätovne poučil o sudcovskej koncentrácii konania. Výzva bola doručená žalobcom dňa 10.04.2017 (č. I. 26 spisu). Žalobcovia reagovali jedine podaním zo dňa 17.03.2017, keď oznámili súdu prvej inštancie, že listinné dôkazy ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva k hnutelným veciam predložia priamo na pojednávaní. Vzhľadom na termín pojednávania, na ktorom súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok v tejto veci (10.01.2018), uplynula doba celých deviatich mesiacov od poslednej výzvy súdu, kým na pojednávaní navrhli vykonanie výsluchu seba samých a svedkyne J. K. R.. A to za vedomosti, že žalovaný považoval doterajšie tvrdenia žalobcov v 1. a 2. rade za účelové. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy (výsluch žalobcov v 1. a 2. rade a J. K. R.) s odôvodnením, uvedeným v bode 17 rozsudku (§ 153 CSP), konal v rámci svojej právomoci.

21. Odvolací súd preto dospel k záveru, že pokiaľ súd prvej inštancie v zmysle § 153 CSP neprihliadol na návrh žalobcov na vykonanie dokazovania, postupoval v súlade so zákonom a teda neporušil ich právo na spravodlivý proces. Taktiež súd prvej inštancie správne postupoval podľa § 153 ods. 3 CSP, ak v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil, prečo neprihliadal na prostriedky procesného útoku navrhnuté žalobcami.

22. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a presvedčivý. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobu zamietol, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatáciou súdu prvej inštancie o nepravdepodobnosti a nelogickosti tvrdenia žalobcov o uzavretí zmluvy o výpožičke s matkou žalobcu v 1. rade dňa 27.6.2015 potom, ako sa vrátili zo zahraničnej stáže. Je ťažko uveriteľné, aby tieto hnutelné veci, bežne používané v domácnosti, navyiac v očakávaní narodenia svojho dieťaťa žalobcovia nepotrebovali, nevyužívali a presúvali ich z L. do R. V.. Možno síce prisvedčiť tvrdeniu žalobcov, že fyzické osoby - nepodnikatelia nemajú povinnosť odkladať si doklady o nadobudnutí hnutelných vecí, avšak vzhľadom na prebiehajúce exekučné konanie voči povinnému Z. R., s ktorým žije matka žalobcu v 1. rade, nemôže postačovať len tvrdenie žalobcov o spoluvlastníctve sporných hnutelných vecí uvádzané v zmluve o výpožičke. Vzhľadom na vyššie uvedené sa predmetná zmluva o výpožičke zo dňa 27.6.2015 javí ako účelová, a preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu žalobcov v 1. a 2. rade pre neunesenie dôkazného bremena zamietol.

23. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vrátane správneho súvisiaceho výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, odvolací súd mu preto priznal voči odvolateľovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).